

REGLUGERÐ

72

4. apríl

um breyting á reglugerð nr. 61 14. júní 1933 um raforkuvirki.

1. gr.

Úr 6. gr. reglugerðarinnar falli niður setningin:

„Um raflagnir, sem falla undir 10. gr., ber þó hlutaðeigandi rafvirkja eða rafvirkjum að tilkynna.“

2. gr.

Tölulíður 2 í staflíð b í 7. grein reglugerðarinnar falli burt.

3. gr.

Í 9. gr. reglugerðarinnar, staflíð b, síðustu málsgrein, komi: „sjá 12. gr. d.“ í stað orðanna: „sjá 11. gr.“

4. gr.

10. gr. reglugerðarinnar hljóði þannig:

Rafmagnseftirlitið hefur eftirlit með öllum raforkuvirkjum, sem falla undir reglugerð þessa. Það lítur eftir því, að um gerð, frágang og meðferð raforkuvirkja sé í öllu fylgt gildandi lögum og reglum og að fullnægjandi öryggi sé fyrir hendi gegn hættu og tjóni af þeirra völdum.

5. gr.

11. gr. reglugerðarinnar hljóði þannig:

Eftirlitið er aðallega þrennskonar:

1. Eftirlit með innflutningi og innlendri smíði raftækja, rafvéla og hverskonar rafanga eða hluta raforkuvirkja.
2. Eftirlit með gerð, tilhögun og uppsetningu raforkuvirkja, samþykkt teikninga að þeim og efnis í þau og prófun þeirra áður en þau eru tekin í notkun.
3. Eftirlit með starfrækslu raforkuvirkja, viðhaldi þeirra, gæzlu og meðferð eftir að þau eru tekin í notkun.

6. gr.

12. gr. reglugerðarinnar hljóði þannig:

- a. Rafmagnseftirlitið getur leyft, að ný raforkuvirki séu tekin í notkun áður en það hefir skoðað þau, ef erfitt er eða mjög kostnaðarsamt að framkvæma skoðun þá þegar. Það getur heimilað rafveitum að gera minniháttar aukningar á raforkuveitum sínum án þess að tilkynna eftirlitinu þær fyrirfram. Rafveitur, er hafa umsjónarmenn með raflögnum, er rafmagnseftirlitið hefir viðurkennt, annast sjálfar skoðun nýrra neyzluveitna og tengingu þeirra við veitutaugar rafveitunnar eftir nánari ákvæðum í reglugerðum og reglum þeirra og fyrir mælum rafmagnseftirlitsins.
- b. Rafmagnseftirlitið skoðar raforkuvirkin svo oft, sem það telur við þurfa. Fyrir mælum þess um endurbætur er skylt að hlýða tafarlaust og án undandrátta. Það getur lokað virkjunum, ef endurbótum, samkvæmt fyrir mælum þess, er ekki lokið innan tiltekins tíma. Það getur einnig lokað virkjunum fyrirvaralaust, ef göllum á þeim er þannig háttáð, að það telur stafa af þeim hættu, eða við skoðun hafi komið í ljós mjög verulegt brot gegn ákvæðum reglugerðar um raforkuvirki eða gegn reglum rafmagnseftirlitsins um þau.
- c. Rafmagnseftirlitið setur sjálft nánari reglur um tilhögun og framkvæmd eftirlitsins.

- 72 d. Rafmagnseftirlitið getur, þegar það telur nauðsyn bera til, krafizt þess, að þeir, sem ábyrgð bera á daglegri gæzlu og þeir, er gæta raforkuvirkja fullnægi skil-yrðum, er það setur um kunnáttu og hæfni.

7. gr.

13. gr. reglugerðarinnar hljóði þannig:

- a. Af öllum raforkuvirkjum, raftækjum og hverskonar rafföngum, sem flutt eru til landsins, skal greiða til eftirlitsins gjald, sem miðist við innkaupsverð þeirra og nemur $\frac{3}{4}\%$ af því. Gjald þetta innheimtist með aðflutningsgjöldum á sama hátt og þau.

Undanþegin þessu gjaldi eru þau raforkuvirki, sem ekki falla undir rafmagnseftirlit ríkisins, sbr. 1. gr.

- b. Af hverju raftæki og hverskonar rafföngum, sem smiðuð eru eða framleidd hér á landi, ber að greiða til eftirlitsins gjald, er miðast við söluverð þeirra frá verk-smiðju og nemur $\frac{3}{4}\%$ af því. Gjald þetta innheimtir rafmagnseftirlit ríkisins og er verksmiðjueigendum og öðrum framleiðendum skylt að láta því í té þær skýrslur og upplýsingar um framleiðsluna er það óskar og þörf er á til útreiknings gjaldsins. Gjaldið innheimtist eftirá fyrir framleiðslu hálfis árs í senn og getur rafmagnseftirlitið stöðvað sölu á rafmagnsvörum frá hlutaðeigandi verksmiðju eða framleiðanda, ef gjaldið er eigi greitt innan þess frests, er það setur.

Undanþegin þessu gjaldi eru þau raforkuvirki, sem ekki falla undir rafmagnseftirlit ríkisins, sbr. 1. gr.

- c. Eigendur raforkuvera og raforkuveitufyrirtækja skulu árlega greiða til eftirlitsins gjald, er nemi einum hundraðasta hluta af heildartekjum raforkuversins eða raforkuveitufyrirtækisins á því ári af raforkusölu og mælaleigu, að frá-dregnu andvirði aðkeyptrar raforku. Rafmagnseftirlitið ákveður í byrjun hvers árs upphæð gjalds þess, er greiða ber af hverju raforkuveri eða raforkuveitufyrirtæki það ár. Skal það áætla tekjuupphæð hvers fyrirtækis á því ári og miða gjaldið við hana. Ef áætlun rafmagnseftirlitsins um árstekjur af orkuveri eða raforkuveitufyrirtæki reynist of lág, þegar ársreikningar eru fyrir hendi, skal leggja það, sem á vantar, að gjaldið nái einum hundraðasta hluta af tekjunum, við næstu árgjaldsgreiðslu, er fram fer þar á eftir. Hafi áætlun rafmagnseftirlitsins verið of há, dregur það á sama hátt tilsvarendi upphæð frá næstu árgjaldsgreiðslu.

Nú notar eigandi raforkuvers sjálfur alla þá orku, sem þar er unnin, eða verulegan hluta hennar, eða hún er ekki mæld eða verðlögð, eða ekki er vitað um tekjur af raforkusölu, og má þá miða gjald við stærð rafals í orkuveri og skal vera 2 krónur á hvert kílóvatt í málraun þeirra.

Gjald þetta fellur í gjalddaga 1. apríl árs hvers. Innheimtir rafmagnseftirlitið það hjá rafveitum til almenningsþarfa, en hjá eigendum annara rafstöðva innheimtist gjaldið af sýslumönnum og bæjarfógetum með þinggjöldum. Sé gjaldið ekki greitt á gjalddaga getur rafmagnseftirlitið og sýslumenn og bæjarfógetar með aðstoð þess látið stöðva rekstur virkjanna þar til gjaldið er greitt.

- d. Fyrir eftirlit með uppsetningu nýrra raforkuvirkja greiðist rafmagnseftirlitinu eftir reikningi þess og skal greiðsla fara fram þegar við sýningu reikningsins. Verði ágreiningur um reikningsupphæðina sker ráðherra úr. Ef reikningur er ekki greiddur þegar hann er sýndur, getur rafmagnseftirlitið lokað virkjunum þar til greiðsla hefir farið fram.
- e. Eiganda raforkuvers eða raforkuveitufyrirtækis er heimilt fyrst um sinn, þar til gjaldskrá fyrirtækisins verður næsta sinni endurskoðuð, að leggja helming árgjalds þess, er um ræðir í c-lið þessarar greinar, á rafmagnskaupendur á þann hátt, að leggja $\frac{1}{2}\%$ á rafmagnsreikninga fyrir því.

8. gr.

72

132. gr. reglugerðarinnar breytist þannig, að á eftir orðunum: „Hérefrir má ekki flytja inn í landið“ bætist við orðin: „selja eða afhenda til notkunar innanlands“; og á eftir orðunum: „Skal hver sá, er flytur inn raforkuvirki, sem falla undir ákvæði þessarar reglugerðar,“ bætist við orðin: „eða gerir þau innanlands“.

4. apríl

9. gr.

133. gr. reglugerðarinnar breytist þannig, að á eftir orðunum: „Rafmagnseftirlitið getur krafizt þess, að því séu send til prófunar sýnishorn af þeim raftækjum og hlutum raforkuvirkja eða efni í þau, er innflutt eru“, bætist við orðin: „eða gerð innanlands“.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum nr. 83 23. júní 1932 um raforkuvirki og lögum nr. 38 12. júní 1939 um viðauka við og breytingu á þeim lögum. Reglugerðin öðlast þegar gildi og birtist hér með til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 4. apríl 1940.

Ólafur Thors.

Vigfús Einarsson.

Staðfesting konungs á skipulagsskrá fyrir Jarðasjóð Vestur-Húnavatnssýslu, 73
útfegin 8. apríl 1940 á venjulegan hátt ad mandatum af dóms- og kirkjumálaráðherra. 8. apríl
Skipulagsskráin er þannig:

SKIPULAGSSKRÁ

fyrir Jarðasjóð Vestur-Húnavatnssýslu.

1. gr.

Sjóðurinn heitir Jarðasjóður Vestur-Húnavatnssýslu. Hann er eign sýslunnar. Um ráðstöfun á eignum og tekjum sjóðsins fer eftir því, sem fyrir er mælt í skipulagsskrá þessari.

2. gr.

Sjóðurinn er stofnaður 10. jan. 1940 af Skúla Guðmundssyni, kaupfélagsstjóra á Hvammstanga, til minningar um foreldra hans, Guðrúnu Einaradóttur og Guðmund Sigurðsson. Guðrún (Magðalena Guðrún) er fædd að Tannstaðabakka í Hrutafirði 10. ágúst 1868, dóttir hjónanna Guðrúnar Jónsdóttur og Einars, bónda og gullsmiðs, Skúlasonar. Guðmundur er fæddur að Urðarbaki í Vesturhópi 26. marz 1875, sonur hjónanna Ólafar Guðmundsdóttur og Sigurðar Jónassonar, er þar bjuggu þá, en fluttust 8 árum síðar að Svertingsstöðum í Miðfirði. Þau Guðrún og Guðmundur giptust að Svertingsstöðum 20. júní 1898 og hófu búskap þar, en fluttust vorið 1915 til Hvammstanga, þar sem Guðmundur var kaupfélagsstjóri til ársloka 1922. Guðmundur andaðist á Landakotsspítala í Reykjavík 14. jan. 1923, en Guðrún að Staðarbakka í Miðfirði 11. okt. 1929.

3. gr.

Stofnfé sjóðsins er jörðin Syðri-Vellir í Kirkjuhvammshreppi, með öllum hús-um og mannvirkjum, en að frádregnum áhvilandi veðskuldum, sem eru: